

René Appel
Schone handen

2008
Stichting Uitgeverij XL
Den Haag

Hoofdstuk 1

Ze deed een lamp aan in de hoek van de kamer. Half-een. Het was stil in huis, veel te stil. Dit wende nooit. Van buiten klonk geen enkel geluid. Er passeerde zelfs geen auto, geen scooter, niets. Even schrok ze van een harde klap, waarschijnlijk afkomstig uit een van de binnentuinen. Ze wachtte tot haar ademhaling weer tot rust was gekomen, ging toen naar de keuken, trok het rolgordijn voor het raam omhoog en keek naar buiten. Vaag zag ze het tuinmeubilair. Twee dagen terug hadden ze een barbecue gehouden. Zo'n twintig mensen in de tuin, krankzinnig mooi weer voor de tijd van het jaar. Rumor, muziek, gelach en een buurman die gebeld had met de vraag hoe lang dit door zou gaan. Eddie had het afgehandeld. De burens waren uitgenodigd – eten en drinken in overvloed –, maar die hadden zich niet vertoond. Eddie stond zelf achter het vuur, met veel biefstukken en spareribs, en hamburgers voor de kinderen. Charly, Eddies beste vriend, had een groot schort voor hem meegenomen met daarop het beeld van een topless vrouw, zonder gezicht natuurlijk. Het stond grappig, Eddies hoofd daarboven. Er waren foto's van gemaakt. Oscar en Daan waren er, de vaste maten van Eddie, zijn 'compagnons', zoals hij ze soms noemde. En Herman natuurlijk, die zich

met zijn imposante, zware lijf op een grote stoel had laten vallen, die speciaal uit de kamer naar de tuin was gesleept. Die Herman zat erbij alsof hij de baas van de wereld was, een dikke sigaar tussen de tanden, maar hij werd nadrukkelijk niet gefotografeerd. Hij was en bleef een soort *mystery guest*.

Sylvia had salades laten bezorgen. Maar toen was er plotseling een telefoontje gekomen. Eddie moest weg, nadat hij even had overlegd met Herman. Ze begreep niet wat er zo dringend kon zijn, maar Eddie negeerde haar, vloekte zacht in zichzelf, mompelde iets over zaken. Charly ging met hem mee, Oscar en Daan vertrokken ook, maar andere gasten waren gebleven.

Vanavond was hij weer weg. Niet onverwacht, maar gepland. Het hoorde bij zijn leven. Een avond weg, misschien een nacht, een paar dagen, een weekend of soms langer. Ze had gevraagd hoe laat hij thuis zou zijn, maar hij had alleen zijn schouders opgehaald. Toen had ze doorgevraagd. 'Elf uur? Twaalf uur?' Maar dat had een ontwijkend 'Misschien wel' opgeleverd.

Die eeuwige onzekerheid, daar begon ze steeds meer de pest aan te krijgen. Nee, alles hoefde niet afgepast en voorspelbaar, duidelijk en keurig. Een beetje onzekerheid kon best, maar Eddie ging daar erg ver in. En ze was er nooit aan gewend geraakt. Zou er in de

toekomst evenmin aan wennen, dat wist ze zeker. Je deed mee of je deed niet mee, en dat laatste zou hij nooit accepteren. Je deed dus mee, daar ging hij van uit.

Hij had Daphne een zoen gegeven, terwijl ze languit op de bank liggend opging in een tv-soap. 'Hè, doe nou niet, ik zit net te kijken.' Eddie had het bekende gebaar van de machteloze vader gemaakt, met de bijbehorende blik. Misschien had hij niet in de gaten dat haar stuurse houding voor het grootste deel aan hem lag. 'Niet zo nuffig, hè, ik geef je alleen maar een zoen. Sinds wanneer mag dat niet meer?' Daphne had niet gereageerd. 'Waar is Yuri?' vroeg Eddie. 'In z'n kamer, aan het gamen, denk ik.' Eddie knikte. Hij zag er goed uit: een perfect pak, een mooi overhemd, goeie schoenen. Bij de kapper had hij zijn haar een tintje lichter laten maken. Een gebruind gezicht en blond haar. Om door een ringetje te halen, zou Sylvia's moeder zeggen, zoals ze dat altijd zei als Sylvia zich had opgetut en zich in haar mooiste kleren had gehuld om uit te gaan. 'Pas goed op jezelf,' had haar moeder daar altijd aan toegevoegd. Later vroeg ze aan Eddie: 'Pas je goed op haar?'

Het lichtblauwe trainingspak dat ze aan het eind van de middag had aangetrokken, droeg ze nu nog. Lekker makkelijk in huis. Ze pakte de afstandsbediening en maakte een korte, onbevredigende rit

langs alle tv-zenders. Uiteindelijk bleef ze hangen bij MTV. Ze zette het geluid zacht. Niet meer haar muziek, al jaren niet meer. Het leek eeuwen geleden dat ze voor het laatst met Eddie in een disco was geweest. Nu kwamen ze soms op feesten waar een topveertigbandje speelde. Afgelopen zomer ergens bij Breukelen, in de tuin van een enorme villa, eerder een klein kasteel langs de Vecht. Meer dan honderd mensen, veel champagne, zalm, kaviaar. Vrouwen die elkaar de ogen leken te willen uitsteken met jurken en sieraden. Toen had ze plotseling zin gekregen in een spijkerbroek met een eenvoudig topje erboven.

Vanavond was Sylvia tegen halfacht met Eddie naar de deur gelopen, wat ze zelden deed. Hij had tijdens de maaltijd al een gespannen indruk gemaakt en weinig gegeten. 'Vind je het niet lekker?' had ze gevraagd. 'Ik heb niet zo'n honger. Laat geluncht.' 'Ik ook,' had Yuri gezegd, en hij had zijn bord een stukje van zich af geschoven. Eddie zette het bord terug. 'Jij eet lekker je bord leeg, jij moet er nog van groeien.' Zo'n stem, zo'n blik, daar deed je niets tegen. Yuri keek haar even schuw aan, en begon toen weer te eten. Eddie gaf Yuri een goedmoedige, maar toch redelijk harde tik tegen zijn achterhoofd. 'Goed zo, jongen. Zo ken ik m'n zoon weer.'

Ze liep nu naar de keuken en schonk een glas fruit-

sap in. 'Natuurlijk en gezond', stond er op het etiket, '250 ml is voldoende voor uw dagelijkse behoefte aan vitamine'.

In de hal had ze haar armen om Eddie heen geslagen en hem tegen zich aan getrokken. Honderden keren hadden ze zo gestaan. Vroeger in het gangetje bij haar thuis, nadat ze zo stil mogelijk in haar kamertje gevreeën hadden, daarna op tientallen andere plekken. 'Ik ben al laat,' had hij vanavond gezegd. 'Waar moet je naartoe?' 'Naar Charly.' 'Waarvoor? Wat gaan jullie doen?' Als antwoord gaf hij haar een zoen, die al verdwenen was voor ze zijn lippen goed en wel had gevoeld. De laatste tijd vertelde hij steeds minder over de zaken waar hij mee bezig was. 'Ik blijf op je wachten.' Ze had ineens behoefte dat te zeggen. 'Dat is nergens voor nodig,' reageerde Eddie. 'Ga maar naar bed als je daar zin in hebt.' 'Maar als ik...' Hij stond al op straat, keek even om en zwaaide naar haar. Zoals hij liep, met licht verende stappen, dat was absoluut Eddie. Haar Eddie, nu al ruim vijftien jaar. Ze stond in de deuropening en voelde zich heel erg de vrouw van, die haar man weg zag gaan. Hij stapte in zijn Lexus, startte, drukte kort op de claxon, en was in een paar tellen de straat uit. Ze was blijven staan tot ze het koud kreeg. Daarna was ze even naar Yuri's kamer gegaan. Op het scherm vocht hij een bloedige oorlog uit. Ze keek

ontroerd naar zijn licht gekromde rug, het donzige haar in zijn gladde nek, zijn gespannen handen. 'Yes!' riep hij bij een kennelijk geslaagde actie, terwijl hij een vuist en een gehoekte arm omhoog bracht.

Kwart over een was het nu. Meestal lag ze dan al in bed, maar deze keer zou ze zich niet laten kennen. Als hij thuiskwam, konden ze samen iets drinken. Net zoals vroeger.

Eddie had met Maaswinkel afgesproken in het brugrestaurant boven de A4 net voorbij Schiphol, maar de man was nergens te bekennen. Eddie dacht toch zeker te weten dat hij La Place had genoemd. Geen teken van Maaswinkel. Na ruim een kwartier liep Eddie nog eens door de Rancho BBQ and Grill, vervolgens door de Gouden Wok. Dit was een stomme plek geweest voor een ontmoeting, te veel mogelijkheden, onoverzichtelijk. Eddie probeerde hem te bellen, maar er werd niet opgenomen. Overal druk pratende mensen, gezinnen, haastige zakenlieden, eenzame chauffeurs.

Om zijn ergernis te verdrijven belde Eddie met Charly. Of hij al wist of het goed zat met de extra spullen. Extra, dan wist Charly wat hij bedoelde.

'Geen probleem. Ze draaien op volle toeren.'
Het was een fabriekje in Waddinxveen, wist Eddie,

zogenaamd een handel in buitenverlichting, maar hun eigen buitenverlichting zou op een heel laag pitje staan als de dozen met pillen werden ingeladen. 'Oké, dat is dan geregeld.'

Eddie maakte opnieuw een rondje door de restaurants. Keek zelfs bij de Kentucky Fried Chicken en de Febo, waar hij bijna zin kreeg in een ouderwetse Febokroket met veel mosterd.

Anouk lag languit op het kingsize bed, naakt, alsof ze hem een laatste keer wilde uitdagen, maar ze zei gelukkig niets.

Eddie zat op de rand. Hij liet zijn hand strelend over haar lichaam gaan, haar borsten, haar buik, het kleine pornostreepje met schaamhaar. 'Net het snorretje van Hitler,' had hij laatst gezegd.

Ze maakte een licht kreunend geluid, maar hij gaf niet toe.

Hij stond op en stapte onder de douche. Het leek een eeuwigheid te duren voor er warm water kwam. Had hij daarom duizenden euro's aan die aanne-mer betaald? Eindelijk... hij klungelde met de kranen tot het water de juiste temperatuur had.

Toen hij weer in de slaapkamer stond, lag Anouk nog altijd naakt op het bed, nu op haar buik, haar benen licht gespreid. Ze leek iets molliger geworden de laatste tijd. Hij liep al op haar toe, maar bedacht

zich en trok zijn kleren aan.

‘Ik weet verdomd goed wat je wilt,’ zei hij. ‘Je bent een geil kreng, een lekker geil kreng.’

‘Mag dat dan niet?’ vroeg ze met een klein stemmetje.

‘Het moet juist.’ Terwijl hij zijn schoenen aandeed, keek hij even naar haar, al was het alleen maar om zijn eigen opwindning te voelen kloppen en branden. Niet toegeven, controle, alles in eigen hand, daar ging het om. Hij liep naar het bed, boog zich over haar heen en drukte een zoen, eerst op de ene, toen op de andere bil. Beet daarna even in het stevige vlees. Het liefst zette hij zijn tanden er zo hard mogelijk in, tot de afdrukken ervan zichtbaar zouden zijn.

Anouk spreidde alleen haar benen iets meer, maar reageerde verder niet. Ook niet toen hij ‘Tot een volgende keer’ zei, waarna hij de deur achter zich sloot.

Sylvia schrok wakker. Ze kwam overeind, terwijl ze probeerde te bedenken waar het geluid vandaan kwam dat ze had gehoord. Haar spieren deden pijn, haar rechterarm had bekneld gelegen. Ze keek op haar horloge. Kwart over drie. Bijna sluipend ging ze naar de deur van de gang, die ze voorzichtig opendeed.

Eddie stond halverwege de trap naar boven. Ze schrokken van elkaar.

‘Shit... ben je nog op?’ vroeg Eddie.

‘Ik zat op je te wachten,’ fluisterde ze.

Hij kwam naar beneden. ‘Waarom? Dat is toch nergens voor nodig, schat. Je had toch lekker naar bed kunnen gaan.’ Hij drukte een zoen op haar wang en ging even met zijn hand door haar haar.

‘De kinderen slapen.’

‘Ja, natuurlijk slapen de kinderen,’ zei Eddie. ‘En waarom jij niet? Is er soms iets gebeurd?’

Ze schudde haar hoofd.

‘Zeker weten? Niks met Yuri of Daphne? Telefoon?’

‘Nee, niks,’ zei ze.

‘Maar wat is er dan?’ Eddie glimlachte, maar aan zijn stem kon ze horen dat hij een beetje geïrriteerd was.

‘Kunnen we niet even wat drinken?’

‘Ik... eh, ik heb het morgen krankzinnig druk. Ik ben doodmoe, ik ga naar bed.’ Hij liep verder de trap op.

Ze keek hem na, bleef zelfs luisteren – eerst de wc, toen de badkamer, daarna de deur van hun slaapkamer – tot ze niets meer hoorde. Het huis was weer van haar alleen. Ze liep naar de keuken en schonk een glas witte wijn in. Ze nam één slokje en goot de rest in de gootsteen. Nadat ze de tv uit had gezet, liep ze naar boven.